

Dankowski, Henryk

Z krajowej narady planowania społecznego

Notatki Płockie 17/3-67, 46-47

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z krajowej narady planowania społecznego

Z inicjatywy Zespołu Planowania Społecznego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów ostatnia Krajowa Narada Planowania Społecznego odbyła się w dniach 18—20 maja w Płocku, w siedzibie Towarzystwa Naukowego Płockiego. Jej organizacją zajęły się z ramienia Prezydium Rad Narodowych województwa warszawskiego i m. Płocka — Wojewódzka Komisja Planowania Gospodarczego w Płocku.

Na naradę przybyło z całego kraju około 80 pracowników działów planowania społecznego wojewódzkich komisji planowania gospodarczego i wojewódzkich pracowni planowania regionalnego, przedstawiciele zainteresowanych resortów oraz Dyrekcja Zespołu Planowania Społecznego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z grupą specjalistów tegoż Zespołu. Naradę tę zaszczylicili również swoją obecnością Gospodarze Miasta oraz przedstawiciele Prezydium WRN w Warszawie, a mianowicie: I Sekretarz Komitetu Miejskiego i Powiatowego PZPR — mgr Kazimierz Janiak, Przewodniczący Prezydium MRN w Płocku — mgr inż. Zbigniew Hibner, jego zastępca — inż. mgr Jakub Chojnacki, Przewodniczący WKPG — mgr Zdzisław Żałobka i jego zastępca — mgr Andrzej Smoczyński.

Naradę z upoważnienia Dyrekcji Zespołu Planowania Społecznego prowadził główny specjalista, Henryk Dankowski. W krótkim zagajeniu podkreślił on wyjątkową rolę i funkcję, jakie nowe Kierownictwo Partii i Rządu wyznaczyło planowaniu społecznemu w obecnym okresie rozwoju społeczno-gospodarczego kraju.

Potwierdzeniem tego jest właśnie — między innymi — powołanie specjalnego Zespołu w Komisji Planowania dla tych spraw a odpowiednie dokumenty

planistyczne przyjmują nazwę z dodatkiem „społeczno-gospodarczy rozwój” a nie jak bywało dotychczas — tylko „gospodarczy”. Witając Gospodarzy Miasta oraz Prezydium WRN, wyjaśnili jednocześnie, dlaczego tę pierwszą naradę, poświęconą planowaniu społecznemu w najszerszym tego słowa znaczeniu zorganizowano właśnie w Płocku. Przesądziły o tym nie tylko: spuścizna naukowa wielkiego uczonego i szermierza spraw społecznych Ludwika Krzywickiego, oraz niestrudzona walka o te sprawy poety. Władysława Broniewskiego, ale także: żywa, współczesna troska władz o codzienne sprawy ludności miasta oraz znana w kraju aktywność społeczna i dynamiczna rozwoju kulturalnego tego największego miasta województwa warszawskiego. Bez przesady rzec można, że dwudniowe obrady toczyły się właśnie w atmosferze poszukiwań optymalnych rozwiązań tych spraw w skali całego kraju.

Znalazły one odbicie w powitalnym przemówieniu I Sekretarza K. Janiaka. Mówił o tym w bardzo żywym i plastycznie ujętym referacie Prezes Towarzystwa Naukowego Płockiego, zwłaszcza gdy kreślił w wyobraźni uczestników narady perspektywę rozwiązywania najbardziej trudnych problemów dla Płocka, jakimi są: zatrudnienie kobiet, budownictwo mieszkaniowe, zaspokojenie potrzeb socjalnych wspólnie z miejscowymi zakładami przemysłowymi, zwłaszcza z „Petrochemią”. Wyeksponował je również — sprawy socjalne i kulturalne — w następnym referacie Przewodniczący Wojewódzkiej Komisji Planowania Gospodarczego w Warszawie Z. Żałobka, na tle kompleksu spraw społecznych i gospodarczych w całym województwie. Szczególną uwagę zwrócił na zagadnienia dotyczące służby zdrowia, kształcenia

18. V. 1972 r. Z-ca przewodniczącego Prezydium MRN Jakub Chojnacki wygłasza referat: „O podstawowych problemach rozwoju Płocka”. Siedzą od lewej: Zbigniew Hibner, Antoni Rajkiewicz, Henryk Dankowski — główny specjalista prowadzący krajową naradę, Kazimierz Janiak, Zdzisław Żałobka i Andrzej Smoczyński.

Fragment sali obrad.

zawodowego i młodzieży wchodzącej w wiek zdolności do pracy zawodowej.

Centralnym punktem obrad były referaty dyrektora Zespołu, prof. dr A. Rajkiewicza o zakresie planowania społecznego oraz zastępcy dyrektora Zespołu, dr Zdzisławy Czyżowskiej o prognozowaniu i opracowywaniu planów perspektywicznych w sferze planowania społecznego. Oba referaty miały charakter roboczy.

Uczestnicy narady musieli być zorientowani zarówno w przedmiocie sprawy jak i w zakresie swego działania w wojewódzkich komisjach planowania regionalnego.

Prof. dr A. Rajkiewicz w swoim referacie, szczegółowo scharakteryzował sferę zaspokajania potrzeb społecznych, społeczny fundusz spożycia — poziom i strukturę spożycia oraz różne formy zabezpieczenia społecznego, podkreślił konieczność niwelowania różnych dysproporcji we wszystkich układach: społecznych, zawodowych i przestrzennych, infrastrukturę społeczną (pojęcie, formy itp.), problemy socjodemograficzne, diagnozę — cele i warunki realizacji planowania społecznego, zarysowujące się sugestynie w przygotowywanym raporcie Komitetu Ekspertów o stanie oświaty w Polsce, problemy wchodzące w zakres: kultury, ochrony zdrowia, opieki społecznej, rekreacji, turystyki i wypoczynku.

W następnym referacie problemowym dr Czyżowska omówiła teoretyczne przesłanki prognozowania oraz różne metody praktycznych opracowań prognostycznych w różnych obszarach planowanej działalności, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień perspektywicznej polityki społecznej. W pracach różnych komisji i zespołów prognostycznych — obok pracowników naukowych i ekspertów — biorą również udział specjalności zainteresowanych opracowywanymi prognozami resortów branżowych i Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

Wiele czasu poświęcił referentka systemowi tych opracowań w zakresie: budownictwa mieszkaniowego, zagadnień demograficznych, rozwoju oświaty, działalności kulturalnej, ochrony zdrowia, opieki społecznej oraz wstępnemu etapowi prac w dziedzinie rekreacji, turystyki, wypoczynku i szeroko pojętego zagospodarowania czasu wolnego od pracy. W przed-

stawieniu różnych problemów, które z kolei powinny znaleźć się w grupie podstawowych zadań planu perspektywicznego, przestrzega się zasady hierarchicznej kolejności ich rozwiązań.

Naczelnik Wydziału Zespołu Planowania Społecznego, mgr J. Krasowski, omówił przewidywane zmiany w trybie opracowywania rocznego planu społecznego na rok 1973.

Poruszone w wygłoszonych referatach problemy wywołały ożywioną dyskusję. W drugim dniu obrad trwała ona do późnych godzin wieczorowych. Zabierający głos w dyskusji ze szczególną wnikliwością i troską o prawidłowe kształtowanie planowanej polityki socjalnej poruszali podstawowe problemy z zakresu: ochrony zdrowia, opieki nad dziećmi, kształcenia kadr kwalifikowanych w powiązaniu z możliwościami ich zatrudnienia, niewłaściwego wykorzystywania środków finansowych SFBSiI, rozwoju turystyki, rewizji normatywów urbanistycznych w kierunku uwzględnienia budownictwa obiektów socjalnych i kulturalnych jako niezbędnych inwestycji towarzyszących w nowoczesnych osiedlach, dokonania inwentaryzacji infrastruktury społecznej itp.

Dużo czasu poświęcili także dyskutanci wewnętrznej organizacji pracy w terenowych komisjach planowania, wzajemnych kontaktów i wzajemnej wymiany doświadczeń.

W czasie przerwy w obradach uczestnicy konferencji złożyli wiązankę kwiatów pod pomnikiem Ludwika Krzywickiego, zwiedzili uroczne zakątki i zabytki historyczne m. Płocka oraz nowoczesne zakłady „Petrochemii”.

W trzecim dniu obrad jej uczestnicy zapoznali się z infrastrukturą społeczną na trasie Płock—Wyszogród — Chodaków — Zelazowa Wola — Julinek — Zalew Zegrzyński, po czym w godzinach południowych opuścili gościnną Ziemię Mazowiecką. Opuścili ją z niezatartymi wrażeniami, dynamicznego rozwoju Płocka, bogatsi o nowy zasób informacji, wymianę doświadczeń i poglądów wzmocnieni w swych dotychczasowych przekonaniach, że wzrasta ranga ich pracy zawodowej polegającej na zaspokajaniu potrzeb kulturalnych i socjalnych społeczeństwa, że są coraz bardziej potrzebni, że ich wysiłki sprzyjają ogólnemu rozwojowi kraju.